

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum I. Decretalium, Per quadraginta, & tres Titulos distributum, in
quo agitur De Constitutionibus, Seu Legibus universim ...

Krimer, Ferdinand

Augustæ Vindelicorum, 1706

§. V. An Ordinarius, Regulares Exemptos, suspendere possit à
Concessionibus audiendis?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73031)

Not. 2. cùm approbatio non sit actus Ordinis, Episcopum posse illam conferre per Vicarium, vel alium quemvis deputatū.

Not. 3. examen, in Ordine ad approbationem, non esse absolutè necessarium, modò aliunde de Sacerdotis aptitudine ad confessiones audiendas prudens iudicium formari possit, colligitur ex Trident. *sup. in n. 2414.*

Not. 4. approbationem concedi posse cum restrictione ad certum genus personarum, certum locum, & tempus, quando iusta causa occurrit.

Not. 5. non teneri Episcopum stare iudicio cuiusvis alterius Ordinarij pro sua diocesi, in qua possunt esse difficultates alijs non communes; si tamen Episcopus tantum ostendat se contentum aliorum approbatione, Sacerdos aliā non indigebit; sin minus, in validè absolvet.

Not. 6. Parochum, aut alium, ob magnum populi ad se accursum, non posse ad audiendas confessiones sibi asciscere alium Sacerdotem, vel Regularem, vel sæcularem, non approbatum ab Ordinario loci, in quo fit confessio; secus taliter approbatus; constat ex *Constit. Clementis X. de qua n. 2426.* & tradit Andreas Mendo in *Statuta opinionum benignar. dissertat. 1. q. 5. n. 76.*

Not. 7. ab eod. n. 77. tradi, Regularem ab Episcopo unius diocesis approbatum, si hic ad aliam diocesin promoveatur, indigere nova approbatione ipsius ad audiendas confessiones in illa; quia per priorem non verificatur, eum esse approbatum ab Ordinario loci, in quo fit confessio.

Not. 8. non licere Episcopo, Sacerdoti idoneo, sine iusta causa, approbationem denegare; quia approbatio non est gratia arbitraria, sed est testificatio authentica de aptitudine personæ, ut illi ad confessiones audiendas iurisdictio conferatur; ergo cùm Sacerdotes ad illud munus sint Ordinati, non possunt sine injuria ab eo repelli, si debitā doctrinā, & prudentia instructi inveniantur. Ubi tamen nota, quòd, si Sacerdos idoneus etiam injustè reprobatus fuerit, non potest validè à peccatis absolvere. Quia negatio injusta approbationis, non est approbatio; Tridentinum autem ad validam à mortalibus absolutionem Ordinarij approbatio-

Tom. I.

nem requirit. *Non obstantibus*, inquit, *privilegijs*; ubi tamen nota, quod dicitur de doctrina in approbando, debere etiam intelligi de moribus, ac probitate vitæ. *V. num. 2792.*

¶ V.

An Ordinarius, Regulares Exemptos, suspendere possit à Confessionibus audiendis?

Approbationem prius concessam, posse denuo revocari ab ipso approbante, vel ejus successore, si approbatus evadat indignus, communis tenet; & ratio est; quia, si persona evadit inidonea, cessat declaratio authentica de illius idoneitate; evadit autem inidonea, si inhonestè, ac sceleratè vivat, aut pravi exempli sit, cùm præcipua Ministri Sacramenti Pœnitentiæ qualitas sit integritas vitæ, ac morum honestas, ut expressè habetur in *cit. Constit. Clement. X. §. 6.* ubi dicitur, *hanc ipsam qualitatem esse causam*, quæ ad confessionis Ministerium pertinet, sic, ut ob ejus defectum Episcopus Regulares, à semetipso approbatos, suspendere, aut repellere à confessionibus audiendis possit.

Quæstio tamen est 1. an valida sit approbationis revocatio, si eam alicui datam Episcopus absque iusta causa faciat? Negativam valde probabiliter sequitur Castropal. *cit.* quia stante idoneitate personæ per iudicium, & testimonium authenticum Episcopi declaratā non modò non prudenter, imò nec licitè, nec validè idoneitatis declaratio mutari potest; aliàs Episcopi iurisdictio non in ædificationem, sed ruinam foret. Hinc meritò docet Castropal. *cit. p. 17. §. 3. n. 5.* Episcopum Presbytero sæculari, vel Regulari examen, & approbationem negare non posse, si ex odio, aliòve iniquo fine moveatur; tum quia id adversatur charitati, & Religioni; tum quia alienum est à munere Episcopali. Minus autem approbationem negare potest reperto per examen idoneo; tum quia, non approbando talem, saltem consequenter, & factò declararet ineptum, quod est in tali casu falsum, tum quia justè petenti, vi muneris, & officij sui, tenetur adjudicare postulatū, secundum merita causæ; sic ille, plura subjungens à n. 7.

Aa aa

Quæ-

2444.

2445.

2446.

Quæstio est 2. an, & qualiter Episcopus approbationem alicui, à se datam, simpliciter possit revocare? Ex justa causa, pertinente scilicet ad confessiones, posse revocare, jam ex dictis constat n. 2444. secus eâ seclusâ per n. 2445. Cæterum R. 1. Regulares, ad Confessiones audiendas, prævio examine, simpliciter, & absque ulla temporis præfinitione ab ipsomet Episcopo approbatus, non posse ab eodem, qui sic approbavit, iterum examinari, aut ab eisdem confessionibus audiendis suspendi, nisi nova causa, pertinente ad confessiones (de qua n. 2444. dictum est) superveniente; ita communis ex motu proprio Pij V. edito 1571. ac incipiente: *Romani Pontificis*, de quo V. Castropal. cit. p. 17. §. 4. n. 13. & habetur etiam in *Constitut. Clement. X. §. 5. incip. superna magni.*

Dixi, prævio examine; nam ad hæc verba notat Castropal. cit. n. 13. ex Suarez tom. 4. de Pœnit. D. 28. S. 8. n. 5. si nullo examine præcedente aliquem Regularem Episcopus approbaverit, posse ab illo etiam examini subijci; ubi tamen notandum ly, *nullo*. Nam si, ut fieri solet in Societate, domi examinatus, per viros intelligentes idoneus judicatus, ac ut talis, Episcopo præsentatus, probè gnaro, non præsentari, ut tales, nisi revera instructos idoneitate ad hoc munus, simpliciter approbetur, non verificatur, quòd approbatus sit nullo examine præcedente. Dixi: Regulares simpliciter approbatus ab ipsomet Episcopo non amplius revocari posse ad examen, aut suspendi à confessionibus audiendis, nisi superveniente nova causa, pertinente ad confessiones. Nam, si quidem simpliciter approbati essent, sed non ab ipsomet Episcopo, examine prævio, vel solùm ab ejus Vicario, aut moderni Episcopi antecessoribus, contrarium tenendum videtur ex cit. *Constitut. Clement. X. §. 5. ibi: Regulares verò, ad ejusmodi confessiones audiendas prævio examine, simpliciter, & absque ulla temporis præfinitione ab ipsomet Episcopo (secus autem ab ejus Vicario, aut ab Antecessoribus Episcopis) approbatus, non posse ab eodem, qui sic approbavit, iterum examinari, aut ab eisdem confessionibus audiendis suspendi, nisi nova superveniente causa, quæ ad confessiones audiendas pertineat.*

2447.

Ex hoc enim videtur sequi, Regulares

posse revocari ad examen, vel à confessionibus audiendis suspendi per Episcopum, licèt ab ejus Vicario, vel Antecessoribus Episcopis prævio examine (non autem ab ipsomet) approbati sint simpliciter, & sine ulla temporis limitatione. Verùm hoc ad eò indefinitè non sequitur. Primò enim, si Regulares, specialiter præsentati Episcopo, cum attestazione præmissi examinis, per ejus Vicarium simpliciter approbati sunt, Episcopo ad talem præsentationem id demandante Vicario, censentur prævio examine approbati ab ipsomet Episcopo; sic enim non utrunque generaliter, sed specialiter agit per suum Vicarium; consequenter per se ipsum approbasse censetur. Secundò non procedit etiam in hoc casu, nisi superveniente nova causa, pertinente ad confessiones; cuius ratio sumitur ex n. 2444. Censetur autem nova causa superveniens, & ad confessiones pertineans, si taliter approbatus, vel physicè, vel moraliter inidoneus fiat: *Physicè*, si fiat surdus, aut mutus; *moraliter*, si scandalosè vivat, pœnitentes in errores inducat, vel seducat vitæ licentiâ &c. ut constat ex dict. *supr.* Et quamvis Zendo de Quæst. Canon. q. 26. n. 14. ac Fumus, V. *Absolutio* n. 23. censeant, approbationem, datam Regularibus, nullatenus revocari posse, non solùm ab ipso approbante, sed etiam ab ejus successore: hoc tamen intelligendum est, absque nova superveniente causa, quæ pertineat ad munus audiendi confessiones, ut (præter dicta) constat etiam ex *declarat. Congregationis Cardinal.* apud Barbof. p. 2. de *Potest. Episcop.* allegat. 25. n. 30.

Quæstio est 3. an integer Conventus, vel Collegium Regularem, à confessionibus audiendis, suspendi per Ordinarium possit? R. inconsulta Sede Apostolica, nullatenus posse, ut constat ex cit. *Constitut. Clement. X. §. 6. id.* quod etiam expressè habetur in dicta declaratione Congregationis Cardinal. ¶ quo sequitur, quòd Ordinarij locorum, edicto suo generali, non possint nunc ullatenus, Religiosis omnibus, suspendere approbationem, semel factam, nisi denuò examinentur; sic Castropal. cit. p. 17. §. 4. n. 14. Ratio est, quia cæteroque omnibus simul in eodem Conventu, vel Collegio facultas audiendi confessiones adempta foret; id quod Episcopi

piscopi nullatenus possunt, etiam ut delegati Papæ, inconsulta Sede Apostolica, ut constat ex dict. hoc num. quibus positus:

2449. Ad objectionem in n. 2443. & antecedens omnino haberi in *Constit. Clement. X.* ibi relata; sed procedere solum, quando prius approbatus suspendit à confessionibus audiendis propter novam causam supervenientem, concernentem munus Confessarij; non autem, quando negat approbationem petenti; à suis Superioribus presentato; quia ibi nulla fit mentio de hoc casu, rejiciendi ab approbatione nondum concessa, & primum concedenda; hinc merito negatur consequentia; cum ea Constitutio sit odiosa, nimirum restringens privilegia Regularium Exemptorum, quæ simpliciter favorabilia sunt, utpote fundata in favore Religionis.

§. VI.

An Exempti, Legi jurisdictionis Ordinariorum, subint quoad punitionem.

2450. **Q**uestio procedit in casu, quo delinquerent in loco non exempto; pro quo videtur indefinite affirmandum, ut insinuatum est n. 2402. & 1. ex Trid. sess. 6. de Reform. c. 3. ubi dicitur, nullum Regularem, extra Monasterium degentem, etiam sui Ordinis privilegij præteritu, tutum censerit, quò minus si deliquerit, ab Ordinario loci, tanquam super hoc à Sede Apostolica delegato, secundum Canonicas Sanctiones visitari, puniri, & corrigi valeat. Secundo, ex c. Volentes, de Privileg. in 6. ubi habetur: exemptos ratione delicti, contractus, aut rei, si hæc sint iniuta, vel sita in loco non exempto, conveniendos coram Ordinario; quod Capitulum in Trid. sess. 7. de Reform. c. 14. non modò confirmatur, & innovatur; sed etiam extenditur, ut procedat etiam in civilibus causis mercedum, & miserabilium personarum. Tertio, ex eod. Trid. sess. 25. de Regularib. c. 14. ubi dicitur, quòd Regularis exemptus, delinquens extra Claustrum, si à Superiore, instante Episcopo, non puniatur, possit ab Episcopo puniri. Loquitur autem de delicto, ita notorio, ut populo scandalo sit.

2451. Nec juvat, si cum Cajetano, Navarro, Tom. I.

D. Antonino, Sylvestro, & alijs apud Sanchez relatis lib. 6. *Consil. moral. c. 9. d. 1. nu. 24.* dicas, dicto Capitulo, volentes, per privilegia Mendicantium derogatum esse; nam, ut rectè notat cit. Sanchez, huic responsioni clarè obstat Tridentinum proximè relatum, innovans dictum capitulum. & in fine addens: privilegij, & exemptionibus, adversus præmissa, non valituris. Neque dici potest cum Henriquez l. 7. de Indulgent. c. 25. lit. O. quòd derogato c. volentes, censeatur etiam derogatum illud decretum Trident. sess. 7. c. 14. de quo supra. Nam hoc dici non potest, nisi concedatur derogatio c. volentes, concessa post Trid. at hoc dici nequit; quia illa est multò antiquior isto; 2. Tridentinum expressè illud innovat, & post hanc innovationem nihil invenitur, quo ea derogetur: his non obstantibus.

2452. Resp. per cit. c. volentes (quòd concedo manere in suo robore) nihil concludi contra Regulares exemptos exemptioni personali quoad in ipso contenta; ita Sanchez cit. num. 25. & alij, de quibus infra. Prob. quia in cit. c. volentes, §. 6. eos autem; expressè dicitur, quòd in eos (qui, ne interdici, suspendi, vel excommunicari à quoquam valeant, privilegio Sedis Apostolicæ habent) Ordinarij (de quibus ibi) jurisdictionem suam, quantum ad istas ubicunq. illi fuerint, penitus exercere non possint; cum ergo quoad ea, in quibus privilegium habent exempti; contra personas exemptas personaliter, ubicunq. delinquant, Ordinarij jurisdictionem suam exercere non possint, necessariò prior pars dicti Capituli, exemptos subjiciens, quoad visitationem, correctionem, vel punitionem &c. si contrahant, vel delinquant extra locum exemptum, intelligi debet de exemptis exemptione solum locali. Et ita tenet expressè Covarr. *quest. pract. c. 11. m. 5. quem citat*, & sequitur Barbosa in cit. c. volentes nu. 3. quòd maximè verum vult, ubi exemptio ita ampla, & absoluta est; ut in omnibus, & per omnia concessa dicatur non obstante quocunq. Ordinariorum præjudicio; ita, ut nulla detur conjectura, quæ restrictionem aliquam concludat. Confirmari potest ex jis, quæ habentur cit. §. In eos autem, ubi dicitur, Ordinariorum jurisdictionem quoad illos cessare in ordine ad censuras, quando Monasterium privile-